



DRUHÁ KAPITOLA

Obrovský strom padal priamo naňho. Počul škrípavý rev, cítil poryv vetra...

Vtom Šťastko zazrel ostrý okraj skalného previsu. Z posledných síl sa zúfalo driapal a posúval po previse a zaliezol pod skalú, ktorá z neho trčala. Schúlil sa vo svojom úkryte a triasol sa ako šteňa pod maminým bruchom.

Dlhú chvíľu počul iba hromové burácanie stromu, ktorý padol na skaly, praskajúcich konárov, keď sa lámali o skalný previs. Haluze a úlomky kôry vybuchovali všade navôkol. Mykol sa, keď sa mu do boku zabolala trieska, no vedel, že sa nesmie ani hnúť. Nemohol vyskočiť a utekať, aj keby to nutkanie nevládal vydržať už ani sekundu.

Prosím tá, Zemesučka, modlil sa v duchu, zľutuj sa.

Ohlušujúci rachot padajúcich stromov konečne spomalil, naposledy zadunel v ozvene a stíchol. Zostala po ňom iba lavína borovicového ihličia. Konečne sa zem pod Šťastkom upokojila. Zemesučka prestala vrčať.

Šťastko sa ešte stále triasol, ale vyliezol z úkrytu a nútil svoje telo

predrať sa pomedzi kopy konárov a ihličia z polámaného stromu. Kmeň mal široký ako hlučná klietka a Šťastkovi naskákali zimomriavky, keď si pomyslel, ako málo chýbalo, aby strom spadol priamo naňho. *Teraz by som bol mŕtvy... Moje telo by splynulo so Zemesučkou.*

Šťastko si oblizol labku, no bolesť sa už vytratila. Odľahlo mu, keď si uvedomil, že sa nezranil. Len nedávno sa mu zahojila tržná rana na prednej labke z minulého Veľkého zavrchania. Zraníť si ihneď ďalšiu labku by nebolo dobré znamenie.

Úbočie kopca okolo neho bolo potrhane a zničené, akoby v ňom prednými labkami hrabal psí obor. Šťastko s údivom opatrne zostupoval z hrboľatého kopca a ani sa neodvážil zrýchliť krok. Územie, kde sa bili psi, bolo neďaleko pod ním, a Šťastko sa rozbehol, až keď konečne stúpil na rovnú zem.

Vo vzduchu vládol chaos pachov – vlhká doráňaná zem, korene, krv a roztrieštené drevo. Všetky pachy prebýjala vôňa psieho strachu, hoci ostatní už utiekli z bojiska. Šťastko nastražil uši a obzeral sa, lebo dúfal, že uvidí, ako ho hľadá niekto z jeho svorky. Netušil, kde by teraz mohli byť. Videl ho niekto z ostatných?

Alebo iba chudák Alfino?

Keď sa mu v mysli objavil obraz zrazeného a zraneného psíka, Šťastko začul prišerný nárek, zľakol sa a naježila sa mu srst'. Bol to zvuk doráňaného a bezmocného psa v úzkych.

Šťastko sa nervózne poobzeral. Odkiaľ ten zvuk prichádza? Zdalo sa mu, že zblízka, ale nikde nevidel psa, ktorý ho vydával.

Len čo sa otočil a pátral, zbadal v zemi prasklinu. Telom sa mu prehnela chladná hrôza, keď si spomenul sa šmuhu svetlej srsti, ktorú videl padať do pukliny v zemi.